

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, at hr. Ove Fichs bemærkninger før viser lidt om nogle af de problemer, vi står over for i denne debat. Det var sådan noget æh, bæh, buh: Hvis I vil fremlægge jeres alternativ, så skal jeg da nok fremlægge mit alternativ – vel vidende, at selvfølgelig kan de partier, der siger nej, ikke blive enige om et alternativ. Jamen Herre du milde himmel, hvad vil hr. Ove Fich bruge det til? Er det meningsfyldt at køre det argument i marken?

Jeg må sige, at jeg har det sådan, at jeg ikke har nogen illusion om, at regeringen kan fremlægge ret meget meningsfyldt om, hvad der vil ske ved et nej. Men jeg tror, regeringen gør klogt i det – ikke for min skyld, ikke for de andre nej-partiers skyld, men over for befolkningen. Det kunne jo være, det var vigtigere end et æh, bæh, buh her i Folketingssalen at få en reel og ærlig debat med befolkningen. Det kunne også godt være, hr. Ove Fich kunne have en vis interesse i det, når vi nærmer os folkeafstemningen, og her tror jeg, det ville være klogt for hr. Ove Fich, om han kom med nogle mere klare bud på, hvad der skal ske ved et nej. Ikke for min skyld, men for sin egen skyld.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Sagen er, at hr. Ove Fich udmærket ved, hvad der sker, når nejjet kommer. Der er partier, der vil sige: Fint, så er Amsterdamtraktaten faldet, Maastrichttraktaten står ved magt, og så kan vi begynde at diskutere, hvad der skal til for at få udvidelsen.

Der står nemlig ikke et ord i Amsterdamtraktaten om det, der er det allervæsentligste, og som vi har sagt til regeringen gang på gang, år ud og år ind, nemlig finansieringsreformen. Ja, det er første gang, udenrigsministeren overhovedet tør sige det, men den er jo nødvendig, for at vi overhovedet kan udvide. Der er vel ikke nogen, der tror, at vi kan udvide med Polen, Ungarn, Tjekkiet osv. med de landbrugsstrukturer, vi har for øjeblikket, og med alle de landbrugsstøtteordninger, vi har.

Hvis de skulle være fuldt med: Venner, så gik vi på rumpen. Den går ikke, og derfor skal der en finansieringsreform til, men det er der ligesom ingen der taler om. Så når hr. Ove Fich bruger udvidelsen som undskyldning for, at vi skal sige ja til Amsterdamtraktaten, og siger, at uden et ja får vi ingen, holder det ikke vand.

Lad os nu høre, hvad det er, Socialdemokratiet og regeringen har tænkt sig. Jeg synes, det er fair nok, at vi diskuterer det allerede nu, så vi ikke sætter denne regering i samme situation, som den tidligere regering kom i.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Magen til ansvarsforflygtigelse skal man lede længe efter. Jeg anerkender, at hr. Kristian Thulesen Dahl lovede at fremlægge Dansk Folkepartis forslag, men det var ikke det, jeg efterlyste. Jeg efterlyste et forslag, som kan samle Enhedslisten, Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet og SF, og jeg får helt spredte svar.

Det er jo dog rimeligt, at befolkningen – her er jeg lidt enig med hr. Holger K. Nielsen – ved, hvad de tager stilling til, nemlig Amsterdamtraktat eller – ja, eller hvad? Der må dog stilles et alternativ op fra de fire partiers side, men det hører vi ikke om, og det synes jeg er en ansvarsforflygtigelse, som skriger til himlen. Jeg føler virkelig, at man løber fra enhver form for politisk ansvar i den her sammenhæng.

Charlotte Antonsen (V):

I Venstre mener vi, at vælgerne naturligvis skal vide, hvad der sker, hvis man siger nej til Amsterdamtraktaten, og for os at se er der ikke nogen tvivl om, at et dansk nej til Amsterdamtraktaten i praksis vil betyde, at Danmark må forlade EU.

Det er klart, at formelt bortfalder Amsterdamtraktaten, når ikke alle siger ja til Traktaten. Det står i den nuværende Maastrichttraktat. Men vi er sikre på, at vi ligesom i 1992 straks vil se, at de øvrige lande ikke er indstillet på en genforhandling af Traktaten. I Venstre kan vi ikke se, at det er muligt med nye forbehold. Vi har i forvejen taget forbehold for alt, hvad der er at tage forbehold for.

Det, der så også ligger klart, er, at uden Amsterdamtraktaten bliver der ingen østudvidelse. Her mener vi, at modstanderne – det er især hr. Keld Albrechtsen, der har ført sig frem med denne sag – bør være sig deres ansvar bevidst og være opmærksom på, at det ikke er alle EU-lande, der er lige begejstret for østudvidelsen, og der kunne måske være nogle svage sjæle blandt de femten, som ved et dansk nej kunne få den tanke, at man måske bare skulle droppe hele østudvidelsen. Men det er altså et ansvar, som jeg forstår at modstanderpartierne gerne vil tage på sig.